

קדימה בהלכת נפשות (עם הוספות והצהרות)

אם באו שני חולים לביית החולים בצ"א, ויש רק ונטיליטור אחד, וצריכים לקבוע למי ליתן אותם, אם לאחד שקרוב לו דאי שאפשר להציל, או לשני שיש רק ספק אם יועיל, אז פשיטא שאין דוחין ודאי מפני ספק. [עיין נשמת אברהם ליו"ד סימן רנ"ב אות ב']. אבל אם באו בזה אחר זה, וכבר חיברו את הרשון לונטיליטור, אע"פ שהוא זקן מופלג וחולה, ורק ספק אם יועיל לו הטיפול, והבא אחריו בריא ובעיר, ע"ז נאמר הדין שאין דוחין נפש מפני נפש.

אכן אם בשעה שצא הזקן המסוכן תחילה כבר יודעים מראש שצדוד שעה-שתיים יציאו לביה"ח עוד חולים זעירים בריאים, כי כן קורה בכל יום, וצדוד שאין מספיק ונטיליטור"ז עבור כל החולים, נראה שאף זה צדחינת באו בצ"א, ואין לנו לחצר מלכתחילה את הזקן המופלג המסוכן למכשיר.

ובמשנה סוף הוריות (דף י"ג) הובא סדר קדימות בהלכת נפשות, לזקוף איתא שמה שממזר ת"ח קודם כו', ועי' בהגר"א ליו"ד סימן רנ"א ס"ק י"ח שהביא מירושלמי (הוריות ג: ה) שהסדרן קודם לפלפלן, ונראה שהקובע בזה הוא שמקדימים להציל את זה שהקהילה צריכה לו ביותר, ועי' אגר"מ (חו"מ ח"ב סימן ע"ד) שקשה לעשות מעשה עפ"י כללי המשנה בלי עיון גדול (ומסתמא ה"ט דהכי איתא שמה צמשנה שהאיש קודם לאשה להחיות, ומסתמא ה"ט, שגברים מקיימים יותר מנאות מאשר הנשים, שפטורות ממ"ע שהז"ג, וצומננו יש הרבה נשים שעוסקות בתורה וצמנאות יותר מאשר הגברים וכו', וכללי המשנה מיוסדים על ההנחה שלפי סדר קדימות זה נרויח יותר בעבור הקהילה). וד"ז קשה מאוד לקבוע מי נצרך לקהילה יותר ממי (דמאי חזית וכו'). ומטעם זה המקובל אלל הפוסקים שלא לנהוג על פי המשנה.

אבל החשבון הנ"ל (של זקן מופלג ומסוכן צדוד לזעיר בריא) לכאורה טעמו צדוד לכל, שנרויח יותר אם נטפל לזעיר הצריא. ואין הכונה בזה שהזעיר יחיה עוד ארבעים שנה והזקן המופלג רק חמש, דמאן לימא לן שהזקן שיחיה רק עוד חמש שנים לא יתרום לאנשות באותן חמש השנים יותר מאשר מה שיתרום הזעיר בארבעים השנה שלו, (דמאי חזית וכו'), אלל הכונה בזה, שאלל הזקן החולה, אפילו יועיל לו הונטיליטור, רק יחי' עוד חיי שעה, (כל', פחות מאשר י"ב חודש) ואם יועיל הונטיליטור עבור הזעיר הצריא - יעניק לו חיי עולם, (כל' חיות של יותר מי"ב חודש), ופשיטא דזה חשבון עפ"י דין, שחיי עולם עדיפי מחיי שעה, ולכן יש להקדימו.

וכן נראה שאם כבר חצרו את הזקן המופלג לונטיליטור, ואח"כ הבינו שלא הי' כדאי, כי הרבה זעירים יצאו עוד, שמן הנכון לרופאים לקבוע על הזקן הזה החלטה של DNR, כי לגבי התחלת הטיפול החדש עבור החולה הזקן צדוד לטפול לזעירים, זה כבר נחשב כבאו בצ"א, ועלינו להקדים לטפול לזעירים הצריאים, ואין בזה משום אין דוחים נפש מפני נפש, כי אין כאן רציחה בקו"ע, אלל רק אי-קיום הדין של לא תעמוד על דם רעך, וצאם אין ביכולתו של הרופא לטפל בכלם ביחד, צריך להקדים את אלו שיצא מהם יותר ריוח לקהילה, וכאמור.

כעת התחילו צדיה"ח להשתמש צונטיליטור אחד עבור צ' חולים, (ועוד יגיע הזמן שיחצרו ד' חולים לונטיליטור אחד), כי אין מספיק מכשירים עבור כולם, ואע"פ שהאוויר שזה מוציא מגופו חוזר ונכנס אל תוך גוף החולה האחר, וקיימת אפשרות שזה יגרום לקרצ מיתמו, כי אולי החולה האחד חליו יותר קשה מזה של האחר, ונמצא שעצרו הרופאים על אי רציחה. אכן נראה שלשם הלכת כל כמה דאפשר, הרופאים מצרפים ביחד שני חולים (כנ"ל) שנראים כאילו חוליים באותה המדה, וזהו מה שלמדנו מקרא דורפא ירפא, שמכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות, וציאר בזה הרמב"ן בס' תורת האדם (מהדורת מה"ק עמ' מ"א) שאע"פ שקיימת אפשרות שהרופא יגרום לחולה שימות צמוקדם (מחמת טיפולו), כל זה כלול בגוה"כ דורפא ירפא, דרשאי לטפל ברפואת החולה כמיטב יכולתו. וחכמת הרפואה התפתחה צמאוד מאוד משך כל

Rabbi Hershel Schachter
24 Bennett Avenue
New York, New York 10033
(212) 795-0630

הרה"צ רב' שכתר
ראש ישיבה וראש כולל
ישיבת רבינו יצחק אלחנן

הדורות, וזכר דור טפלו בחולים כפי מיטב יכולתם ומיטב ידיעתם, וזודאי שהרבה פעמים גרמו לקצר חיי החולה מפני ליקוי ידיעתם, אך כל זה כלול בגזה"כ דורפא ירפא.

והיות שאנו יודעים מראש שיבואו הרבה חולים לביה"ח, אפילו באו בזא"ז נראה שדינם כבאו בצ"א, ומחוייבים הרופאים לטפל בכלם בשוה - אם זה אפשר, ואין להם ברירה אחרת אלא לעשות כנ"ל.

וכעת הנהוג הוא שכל חולה הבא לביה"ח מחזירים אותו לצד לונטליטור, ואם לאחר כמה ימים רואים ששנים מהם דומים (בחוליים, בגובהם, ובנשימותיהם וכו') מסירים אותם כל אחד מהמכשיר שלו, ומחזרים את שניהם למכשיר אחד, ומסתבר שזוהי שמחזרים שנים (או יותר) ביחד, ממעטים את אחוז האפשרות להצילו ממות (אולי בחמש-עשר אחוז, או אולי קצת יותר, כי אין להרופאים ידיעה ברורה בזה), ויש לזעל הדין לטעון ולומר, שזוהי גופא שמסירים את החולה מהמכשיר שלו, ומחזרים אותו לאחר יחד עם עוד חולה, ויכול להיות שזה גופא יגרום לקרב את מיתתו, ונמצא שדחינו נפש מפני נפש, שעברנו על לא תרצח על חולה זה עבור הכלת כל החולים המרובים האחרים שיבואו לאחר זמן. אכן נראה שאין זה נכון, כי מאחר שאנו יודעים מראש שיבואו לאח"ז עוד הרבה חולים נוספים, וננטרך לנהוג כנ"ל, לחבר כל אחד ואחד לצדו למכשיר, ואח"כ לזרף כמה מהם ביחד, מה שקבענו מלכתחילה שמכשיר א' שייך לחולה א', ומכשיר ב' לחולה ב', קביעות זו רק היתה על כמה ימים, כי כך היה בדעתנו מלכתחילה, להסיר כל אחד מהמכשיר שלו, ולהשתמש באותו המכשיר עבור חולה אחר שעוד לא הגיע לביה"ח. ונראה שיש לדון את המצב הזה כאילו באו כולם בצ"א, וממילא מחוייבים אנו לטפל בכלם בשוה ולהציל כל מאי דאפשר להציל, ואין בזה משום אין דוחין נפש מפני נפש, דאין אנו עוברים על לא תרצח על חולה זה ע"מ להציל אחרים, אלא כך אנו מסדרים טיפולנו בכל החולים בצ"א באופן הכי מועיל להציל כל מאי דאפשר. וד' ירחם על כל חולי עמו ישראל.

צבי שכתר
י"א ניסן תש"פ